

Daams' Molen

1870

2020

Hier sta ik dan, 150 jaar lang. Midden in het centrum van Vaassen. Dat tussen de dorpen Epe en Apeldoorn ligt. Samen met kasteel de Cannenburch vormen wij het dorpsgezicht. Gedurende anderhalve eeuw hebben veel mensen van mijn meel gegeten, ik maalde immers het graan tot meel voor de Vaassense bevolking. Natuurlijk kon ik niet dag in dag uit arbeid verrichten, want ik was nu eenmaal afhankelijk van de wind.

Aan een aantal molenaars heb ik in die 150 jaar onderdak verleend, ze hadden het niet altijd makkelijk bij mij. Ook 's nachts moest ik vaak werken, want als er wind was moest er gemalen worden. Het was een hard leven voor de molenaar en zijn knechten, ik zie de molenaar en zijn knechten nog op hun klompen de zware zakken tillen.

Stevige winden hebben mijn stijlen doen beven, maar mijn bouwers hebben geweten wat zij bouwden, en als ik dan zo over Vaassen staar en de bebouwing zie verrijzen, dan vraag ik mij af, of zij mij... of ik hen zal overleven.

In 1870 ben ik gebouwd nadat de heer van de Cannenburch stierf en zijn macht weg viel. Derk Poll Jonker zag zijn kans schoon en begon mij te bouwen, wanneer ik afgebouwd ben, kan ik mij niet meer herinneren. Menig molenaar heeft mijn wieken laten draaien en mij stenen laten zingen. De laatste molenaar, molenaar de Rooij heeft in 1930 een motor laten plaatsen, ze waren niet meer van de wind afhankelijk; voor mij brak de tijd van verval aan. In 1932 ben in onttakeld van mijn roeden, kap en stelling.

Ik sta ook even stil bij de tweede wereldoorlog, Ik ben er goed vanaf gekomen. Ik stond er vanaf 1932 als een doofpot bij. In de oorlogsjaren zagen ze kans om een glazen koepel op mijn dak te zetten om zo het luchtruim in de gaten te houden. Tijdens de bevrijding van Nederland heb ik dienst gedaan als radio zendstation, om zo de bevolking op de hoogte te houden van het belangrijkste bevrijdingsnieuws.

Menig Vaassenaar heeft mij gekend als een doofpot. De gemeente wou mij slopen, maar gelukkig dacht de Vaassense bevolking daar anders over: ze kwamen in actie en haalde geld op om mij te restaureren. Na 2 jaar restauratie stond ik weer in Vaassen. Ik heb bij de restauratie ook een naam gekregen; Daams'Molen. Voorheen werd ik genoemd naar de molenaar die er op draaide,

maar bij de restauratie vonden ze een naam ook belangrijk en zo kwam Daams' Molen op de keukentafel terecht vernoemd naar Herman Daams de tweede molenaar, maar een belangrijk figuur voor de Vaassense bevolking. Op 12 mei 1990 stond ik weer te trillen van vreugde, ik kon weer draaien. Wat een onvergetelijke dag was dat! Het geluid van mijn draaiende wielen, zingende stenen en suizende wieken klonken mij als muziek in mijn oren.

In 2012 was ik weer volop in het nieuws. Er werd een appartementencomplex gebouwd waardoor mijn wind weg zou vallen. Ze zagen als optie om mij te verhogen. 4,90 meter ben ik in een paar maanden tijd gegroeid, maar voordat ik de hoogte in kon moest ik tijdelijk aan de andere kant van de weg staan om een goede fundering te maken. Ik werd weer gauw terug gereden en de hoogte in gedrukt. Nu kan ik er weer eeuwen tegenaan.

En nu ben ik aan een jubileum toe, mijn 150ste geboorte jaar. Ik heb de dag waarop ik werd afgebouwd niet onthouden, maar in mijn baard staat zoals gezegd 1870.

Een enthousiaste club vrijwillige molenaars houdt mij in beweging. Zij onderhouden mij prima en samen houden wij een beeld van Vaassen in stand.

Het is mij een genoegen geweest op mijn levens verhaal aan u te mogen vertellen. Ik nodig u graag uit, om een keer een kijkje in mijn binnenste te komen nemen.

Met vriendelijke groet,

Daams' Molen

(opgetekend door Ramon Kroes)